

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 74.260 van 11 juni 1998
in de zaak A. 53.443/VII-12.154.**

In zake : José DEFOUR,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 81

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat José DEFOUR op 27 augustus 1993 heeft ingediend om de vernietiging te vragen van het besluit van 5 juli 1993 van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van Leefmilieu en Huisvesting waarbij zijn beroep ingesteld tegen het besluit van 7 januari 1993 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen houdende weigering van de vergunning om te Pittem, Joos de ter Beerstlaan 75, een varkensfokkerij om te vormen, ongegrond wordt verklaard en de beroepen beslissing bevestigd;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. BAERT;

Gelet op de beschikking van 20 augustus 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 3 februari 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 april 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T. DE WAELE die, loco Advocaat M. DENYS verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat J. NIJS die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker baat aan de Joos de ter Beerstlaan 75 te Pittem een varkensbedrijf uit. Hij beschikte daartoe over een exploitatievergunning geldend tot 9 april 1996 voor 1500 mestvarkens en 100 zeugen.

1.2. Op 17 september 1992 dient verzoeker bij de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen een milieuvergunningsaanvraag in strekkende tot de omvorming van zijn varkensfokkerij door het verminderen met 100 zeugen en het uitbreiden met 850 mestvarkens.

De bestendige deputatie weigert op 7 januari 1993 de gevraagde vergunning te verlenen.

Met het bestreden besluit verwerpt de bevoegde minister het door de verzoekende partij tegen voormeld deputatiebesluit ingesteld beroep en bevestigt hij dat besluit.

1.3. Bij besluit van 11 april 1996 verleent de bestendige deputatie een milieuvergunning voor 1500 mestvarkens in plaats van voor de gevraagde 2350 en dit tot 31 december 2003. Op 14 oktober 1996 bevestigt de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling in beroep grotendeels het besluit van de bestendige deputatie. Huidige verzoeker heeft ook tegen dit besluit een annulatieberoep ingesteld;

2. Ontvankelijkheid.

Overwegende dat bovenvermeld feitenrelaas de vraag doet rijzen of verzoeker nog over het rechtens vereiste actuele belang beschikt om de gevraagde vernietiging te vorderen, gelet op het verstrijken van de geldigheidsduur van de basisvergunning;

2.1. Overwegende dat verzoeker dit belang in zijn laatste memorie als volgt staft :

Vooreerst stelt hij dat een vernietigingsarrest alleszins voor gevolg heeft dat de minister opnieuw uitspraak zal moeten doen, met eerbiediging van het gezag van gewijsde van het arrest, over zijn vergunningsaanvraag

en dat de mogelijkheid bestaat dat de verwerende partij hem bij wijze van rechtsherstel een vergunning verleent voor de toekomst.

Op de tweede plaats voert hij aan dat ook kan "overwogen worden of aan een ministerieel vergunningsbesluit dat tussenkomt na een vernietigingsarrest geen retroactieve waarde moet worden toegedicht", gelet voornamelijk op het feit dat dergelijk arrest terugwerkende kracht heeft; dat hij betoogt :

"Een overheidsbeslissing treedt na vernietiging wel degelijk met terugwerkende kracht in de plaats van het vernietigde besluit, zodat beroeper alsdan ook voor het verleden geacht wordt steeds over de vereiste vergunning beschikt te hebben (zie hierover ondubbelzinnig R.v.St. DEGREVE en DUMONT, nr. 37.677, 21 september 1991, en de duidelijke noot van LEVERT, P. in Amén. 1992, 34-40).

Bijvoorbeeld in milieuvergunningszaken is deze terugwerkende kracht onvermijdelijk, gezien in de artikelen 23 §2 en 25 §1 van het milieuvergunnings-decreet een dwingende termijn van vijf maand is voorzien waarbinnen de minister uitspraak moet doen over een ingediend administratief beroep.

Neemt men niet aan dat het besluit na vernietiging terugwerkende kracht heeft, dan wordt dit in elk geval buiten de gestelde termijn genomen en is het dus laattijdig.

Het ministerieel besluit na vernietiging moet inderdaad in de plaats komen van het vernietigde besluit, en dit ook in temporeel opzicht";

Ten slotte voert de verzoekende partij nog aan dat het bekomen van een titel om van de overheid schadevergoeding te vorderen, een afdoende reden vormt om het belang in haren hoofde te rechtvaardigen;

2.2.1. Overwegende, ten aanzien van het eerste argument van verzoeker, dat uit het feit dat de basisvergunning waarop de gevraagde uitbreiding betrekking heeft verstreken is, noodzakelijkerwijze voortvloeit dat, na een gebeurlijke vernietiging door de Raad van State, de verwerende partij alleen de aanvraag zou

kunnen afwijzen bij gebrek aan een voorwerp; dat dit principe met betrekking tot de milieuvergunningen wordt verwoord in artikel 30, § 5, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I), dat bepaalt dat de vergunning voor de verandering van een inrichting verleend wordt voor een bepaalde duur waarvan de einddatum deze van de lopende vergunning niet mag overschrijden;

2.2.2.1. Overwegende, ten aanzien van het tweede argument van verzoeker, dat uit de aard van de exploitatie- en de milieuvergunning voortvloeit dat dergelijke vergunningen voorafgaand aan het starten van de uitbating van de betrokken hinderlijke inrichtingen moeten worden verkregen; dat artikel 4 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning dan ook expliciet stelt dat het een "voorafgaande" vergunning betreft; dat het strijdig is met het wezen van een dergelijke vergunning om deze te verlenen voor een periode die zich uitsluitend in het verleden situeert; dat de verwijzing naar 's Raads arrest nr. 37.677, van 20 september 1991, inzake DEGREVE en DUMONT, niet opgaat; dat in dat arrest immers sprake is van een bouwvergunning, die niet enkel voor het verleden werd verleend, maar die hoofdzakelijk uitwerking heeft in de toekomst; dat weliswaar in bedoeld arrest wordt gesteld dat, wat het verleden betreft, de na vernietiging van een eerste bouwvergunning verleende tweede bouwvergunning geacht moet worden in de plaats te zijn gekomen van de vernietigde vergunning, doch deze vaststelling enkel en alleen werd gedaan om te antwoorden op de vraag of de nieuwe bouwvergunning al dan niet een vergunning tot regularisatie van een zonder voorafgaandelijke bouwvergunning opgerichte constructie betreft; dat het in meervermeld arrest nr. 37.677 bovendien gaat om de substitutie van een vernietigde

vergunning door een nieuwe vergunning, daar waar in onderhavig geval volgens verzoeker een vergunningsbesluit met terugwerkende kracht in de plaats van een weigeringsbeslissing zou moeten treden; dat uit bedoeld arrest dus geenszins mag worden afgeleid dat "een overheidsbeslissing", genomen na vernietiging van een eerdere overheidsbeslissing, met terugwerkende kracht in de plaats treedt van de vernietigde beslissing;

2.2.2.2. Overwegende dat niet valt in te zien hoe het feit dat het milieuvergunningsdecreet dwingende termijnen oplegt om te beslissen over administratieve beroepen, tot gevolg zou hebben dat het na een gebeurlijke vernietiging te nemen nieuwe besluit "in temporeel opzicht" in de plaats zou komen van het eerste, vernietigde, weigeringsbesluit; dat verzoeker in dit verband bovendien ten onrechte stelt dat, indien men niet aanneemt dat "het besluit na vernietiging terugwerkende kracht heeft, ... dit in elk geval buiten de gestelde termijn genomen (is) en ... dus laattijdig (is)"; dat immers -principe dat overigens ook wordt gehuldigd in het door de verzoekende partijen aangehaalde arrest DEGREVE en DUMONT- na de betekening van het vernietigingsarrest de verwerende partij nog over de volle termijn om over het beroep uitspraak te doen, beschikt; dat de overheid, na de betekening van het vernietigingsarrest, de zaak immers heropneemt in de toestand waarin ze zich bevond na het indienen van het beroep dat tot de vernietigde beslissing heeft geleid;

2.2.2.3. Overwegende, ten aanzien van verzoekers derde argument, dat het belang dat erin bestaat de bestreden vergunning bij arrest onwettig te horen verklaren, om vervolgens op grond van deze, met gezag van gewijsde beklede uitspraak, een vordering tot schadevergoeding voor de gewone rechter beter te kunnen

ondersteunen, geen belang is dat is verbonden aan de nietigverklaring of aan het doen verdwijnen van de bestreden akte uit de rechtsorde, maar een belang dat er uitsluitend in bestaat een middel gegrond te horen verklaren; dat een dusdanig belang een onrechtstreeks belang is; dat een onrechtstreeks belang niet volstaat om een ontvankelijk beroep tot nietigverklaring in te stellen of te handhaven; dat overigens ook de gewone rechter die gevat is om uitspraak te doen over de vordering tot schadevergoeding de fout van de overheid kan vaststellen; dat het louter gelijk krijgen op zich niet de gevraagde vernietiging wettigt;

2.2.2.4. Overwegende dat uit het bovenstaande volgt dat verzoeker niet meer over het vereiste actueel belang bij de gevorderde vernietiging beschikt; dat de vordering bijgevolg onontvankelijk is; dat evenwel, gelet op de omstandigheden van de zaak, en gelet op het feit dat het beroep initieel niet kennelijk onontvankelijk of ongegrond was, het gepast voorkomt de kosten ten laste van de verwerende partij te leggen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzitting, op elf juni 1900 achtennegentig, door de
VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

M.-R. BRACKE.